

Míg harcunk nem lesz – avagy egy korszellem halála

Czar Novil a tükörbe nézett, mint számtalanszor, nem látta magát, csak nézett, talán már enélkül is ment vna a szokásos reggeli gyors borotválás, munka előtt. Most a végén átfutott ez rajta, h látná e még magát, ha azért nézne bele. Aztán már újra a munkára gondolt, mi vár rá a gyárban ma, ha beér, a mérnöki irodán. Mint mindig. V volt, h nem mindig így vt.?.. s akkor mi is vt? Másodjára kalandozott el ma, pedig egyszer sem szokott. De ragályos betegségként terjedt benne az elkalandozás, bár újra meg újra sikerült egy két gondolat után elejét vennie. De egy, az első gondolat megmaradt, mi vna, ha kifejezetten belenézne a tükörbe? Ijesztette szinte, ez foyton újra beugrott neki a nap során, addig is bármi tükröződött reflexszerűen került, de otthon talán rászánja magát. Egyedül élt, lényegében a munkájának. Ha ebben zavarta vmi, az vt, h úgy érezte, jobban kéne zavarnia. De itt inkább megbecsülték ezért, az új városban, amit a szocializmus szült meg, s ő a legjobb bábák egyike, a társadalom javára.

Tehát egyértelműen megért benne az elhatározás, h este, v legkésőbb holnap reggel belenéz a tükörbe, nem mintha oyan fontos vna, de egy ilyen apróság mégse zavarhatja meg ennyire.

Erre jutott éppen, mikor robbanás történt a gyár energiaközpontjában, és a plafonról gáz lövellt alá, amitől mindenki elájult.

Kórházi ágyon ébredt, egyágyas szobában. Nagyon rosszul érezte magát. Rögtön bejött egy ápoló.

- Nézd kartárs, nincs értelme hazudni, a gyár területén kísérleti atomreaktor működött titokban, baleset történt, a mulasztót már letartóztatták, minden érintettet izoláltunk. Kartárs, sugárfertőzést kaptál, mint tanult szakembernek, talán nem kell sokat magyaráznom, h ilyen közletről ez halálos dózis.. .

Nem kellett. Vh azt is kitalálta, h a rendezés könnyítésére vtak ilyen esetre beépítve a plafonba a kábító gázcsapok. Ah egész életében, most is elfogadta a sorsát, magától tudta, h a társadalom üdvére foytatott kísérletek során áldozza életét.

- Értem. Tényleg.
- Jól van. Egy ilyen megbecsült kartártól ez vt várható. Kartárs, minden elvtárs büszke rád, minden kartársra, aki még áldozata a szerencsétlenségnek, mindent igyekszünk megtenni, h a véget megkönnyítsük, ami tőlünk telik, mennem kéne, sok sajnós a hasonló tennivaló, van e bármi kérdésed, óhajod most?
- Menj kartárs, most semmi nem jut az eszembe.
- Érthető, de ha bármi eszedbe jut, jelezz.
- Úgy lesz.

Ah magára hagyták, egy dolog jutott eszébe, a tükörbenezés, azt szeretné még feltétlen megtenni mielőtt meghal. Jelzett is. Sokára jöttek. Egy másik ápoló. Elmondta neki, h egy külön kérése lenne, h amint lehet, hozzanak be neki egy bármilyen tükröt, amiben megnézheti magát. Az ápoló feljegyezte, majd elment.

Rutineljárások követték egymást, s valóban, orvosilag minden megtörtént, ami csak lehetett, izoláltan a kis egyszemélyes, ablaktalan, neonos fényű heységen belül. Aztán még egyszer jelezte közben, h a tükröt majd ne felejtsek.

Egy álomtalan, rossz alvás után bejött hozzá, akivel először beszélt. Most tűnt fel neki, h rajta semmilyen védőfelszerelés nem vt, még maszk sem, ah először sem, csak arra gondolt, a kartárs önfeláldozó, oyan közel lehetett, h rajta sincs mód segíteni, de amíg tud, megtesz mindent a többiekért, ez világos.

- Kartársam, a kérésed ügyében jöttem. Sajnálom, de továbbra sincs módom kertelni, kérlek, kíméld meg magad ettől, talán nem vitted még észre, állapotodból adódóan, h a sugár nem kímélte testfelületed, s a kötések alatt sugárégek vannak, arcodon is. Fájdalmaid sikeresen csillapítjuk, ebből sem jöhettél rá, h miyen állapotban is vagy valójában, kérlek, őrizd meg saját emlékedben magad aként aki vtál, külsődben is.
- De hát épp ez az, h nem emlékszem.. - mondta, mintegy maga elé.

Az ápoló, mint aki nem hallotta, kérdőn nézett tovább is.

- Szóval, h mégis, szeretném látni, jobb ha látom úgy érzem, ennyit szeretnék mielőtt meghalok.
- Kartárs. Miért vonod kétségbe kompetenciánk, mindig jó elvtárs vtál, bízz bennünk most is, neked akarunk jót, mint mindig.

Erre nem vt mit mondani, elfogadta. Nem sokkal később újra elaludt. Neszre ébredt, sötétben, nem égett semmiyen villany. Egy kis körlap villant meg, amiben meglátott egy arcot. Szörnyű rémpofát. Felriadt, álmodta, az ágyon vt a szobában. Elhatározta, h vh kiszökik, s keres egy tükröt. Innentől próbált éberebb maradni, sikerült észlelnie vmi ritmust, amiben vtak csendesebb időszakok, nyilván a föld alatt vtak. Megfigyelte a legcsendesebb időszakokat, s a harmadik iyen ismétlődésénél elindult, ah erejéből bírta, óvatosan. Kilépett a szobából a foyosóra, jellegzetesen kórházi, kevés fény égett az egyik részén. Mosdót keresett, a jelzés már onnan derengett az egyik ajtón. Elbotorkált, bement, villany fel, tükör. Az első amit megpillantott, h mögötte áll az ápoló, de hátrafordulva nem látta, képzelődött, újra belenézett a tükörbe. Fel vt készülve a legrosszabbra, a meglepő az vt, h semmi borzasztót nem látott. Kisvártatva leoldotta a kezéről a kötést, az valóban égett vt, elég csúnyán nézett ki. Visszanézett a tükörbe, s újra látta, h arcán nincs semmi különös, s ah sérült kezét felemelte, a tükörben azt is rendben látta, visszanézett rá, s már amúgy is épnek látta, újra a tükörbe, most közelhajolva, teljesen ismeretlennek hatott rá tükörképe, és semmi sérülés nem látszott rajta. Engedni akart egy kis vizet, de víz nem jött, pedig felfrissítette vna magát. Így, mint egy ébredező gyerek, csak megdörgölte a szeme körül, újra belepillantott a tükörbe, de nem magát látta, hanem a várost, ahol élt és dolgozott, ami most pusztul felettük a baleset után. De oyannak látta, mint vt, ah épült, szépült a szeme előtt, vagyis ah hitte, észrevette, h nem is oyan szép, csak oyan, amiyen, új. Minden egyszerre világos lett, ez az ő városa, márh tényleg, ő nem ember, hanem egy szellem, egy őrzőszellem, s ez a város van rábízva. Neve nem az ő neve, a városé, amey mióta atomot telepített rá a párt, nincs az ő őrzése alatt, egyre kisebb és kisebb lett minden értelemben, s a legutolsó időkben elhitte, v elhitték vele?, h ő egy lakója a városnak. Ezért nem vtak emberi vágyai, ezért vt oyan jó elvtárs, ezért értett meg magától oyan sok mindent egyből, s fogadta el, mert szellemérzékeiből és szellemvoltageiból fakadó szolgálatkészségéből megmaradt. S magát embernek hitt szellemként úgy járt az emberek közt, mint szellem.

A legutolsó időkben jött el, h a városok gazdátlaná váltak szellemi értelemben, a legtöbb őrzőt elijesztették, v maguktól mentek, a legkitartóbbakat végül hűségük ejtette rabul, s már csak úgy vtak képesek maradni, h emberré felejtették maguk. De most ennek a városnak vége. Az ördög, mert ki más, azért még amíg lehet, fogva tartotta tovább is a szellemet, még ezzel a képzelt föld alatti izolációs blokkal, tán arra játszva, hátha emberként is hal meg a szellem, így még meg is kaparinthatja végképp. De h saját akaratóból magára találjon a szellem, azt nem akadályozhatta meg, csak ah, amíg tudta, hátráltatta.

Most valóban mögé állt az ápoló, a szellem sarkon perdült, az ördög lesúytott vna, visszanyert lényével a szellem reflexszerűen felröppent. A város felett lebegett madártávlatban, látta a városa pusztulását. S látta ezzel egy kor végét, új kor jön, még sötétebb – összességében. Vége lesz a hidegháborúnak, nagy változások jönnek az emberek társadalmában, s neki új feladatot sugall a nagy szellem, amiben csak remélheti, h nem ér ilyen csúfos véget.

Most, h újra önmaga lett, csak a szellemszféra szemeként látnia kell, h még mi történik, s emlékeznie rá, ah eddig, megőriznie a valóságból mindent, amit csak lehet a földi világban. Tudta, ha egyszer majdnem megtörtént, máskor is megeshet, h elveszhet ő is. És h a Földön már végképp nem sok marad, aminek gazdája lehet lenni tovább szellemiknek, s inentől saját elveszésének lehetősége nagyobb feladat itt, mint őrizni a földit.

Létezésében először érzékelte, h ami ezt tette vele, v legalábbis kihasználta ami történt, s el is veszejtette vna, azzal szemben harcolna. De h erre nyílik mód, s egyáltalán heyes vna e, nem tudta, remélte idején a nagy szellem sugallma ebben is eligazítja, ah segítette abban is, h újra önmaga legyen, a tükörbenézés sugallmával.

S látott egy létezőt, meyet ellenségnek ismert meg, ez is új vt, ah az is, h ennek hatalmába kerülhet, ah a teremtett ember is, de enélkül is lehet uralma alatt legalábbis. Ezt is mind a maga valójában kellett megjegyezni. S így újra ismételni viszont azt, h az elveszésnek, hatalmának és uralmának legbiztosabb ellenszere a valóság tudata. Milyen könnyű elveszteni.., amilyen értékes. Az emberek számára pedig mindezek sugallata, mit az élő gondolat mentén, mint lelki békével járó felismerésekből foghatnak fel igazságként.

Az igazságnak az ördög is része, míg a valóságnak nem. Aminek épp az ellenkezője vna persze való az ördög szerint, ő legyen az egyetlen valóság, amiben nincs heye az igazságnak.

A múltó dolgoknak múlásuk során valószínűleg kikerülhetetlen, h e létállapot szele meg ne csapja őket, míg bizonytal nem törvényszerű, h bele is kerüljenek bármennyi időre.

Míg hallani vélem a szellemi hangját, azt hiszem, igen hatékonyan fékezett, h bárki igazán megnézhesse magát, v h akarja valójában. Mióta élek, úgy látom egyre hatékonyabban. Meg kell e várni a Földön ma, míg le is sújt a gonosz, elveszejtve, tényeréseiben a gazdátlan vidékeken, lelkeken, míg vh valónkra ismernénk sokrétű lázálmaink téveszméi közben.. .